

пжтуване съ корабъ покрай това крайбрѣжие лѣте е пълно съ голѣма прелестъ. Но ако искаме да почувствуваме страшната сила на природата и величието на морската ширь, трѣбва да идемъ край брѣга зиме, когато задухатъ студениятѣ северо-източни вѣтрове. Тогава морето се промѣня. Неговиятъ цвѣтъ става оловно сивъ, мраченъ, небето е покрито съ облаци. То се вълнува силно, издигатъ се огромни вълни, които се блъскатъ яростно о брѣга и се разбиватъ съ страшенъ ревъ, който заглушава всичко наоколо. Гледката е величествена и страхотна. Въ такова време плаването е почти невъзможно. Всички лодки навреме сж прибрани, а голѣмитѣ кораби, които сж заварени отъ бурята, бързатъ да избѣгатъ навжтре въ морето, за да не бждатъ захвърлени на брѣга и разбити.

Поврѣхнина. Всички, които знаятъ народната пѣсенъ „Равна ми, равна Добруджа“ сж останали съ убеждението, че Добруджа е просторна, еднообразна и равна степъ. Това не отговаря на истината: нейната поврѣхнина е разнообразна. Южна Добруджа е тѣсно споена съ Дунавската равнина и като нея е покрита съ дебелъ пластъ плодородна почва. Тя се дѣли на две части. На западъ отъ линията Силистра—Добричъ се простира тѣй наречената областъ Делиорманъ, а на изтокъ отъ тая линия и на югъ отъ Добричъ — сжщинска Добруджа. Дветѣ части се различаватъ сжщественно.

Делиорманъ е хълмиста земя съ височини най-много до 300 метра. Повечето хълмове сж съ полегати спускове, високи отъ 220 до 270 метра. Надморската височина на Делиорманъ е малка, но когато се пжтува всрѣдъ тая областъ, оставаме съ впечатление, че е много висока земя. Това се дължи на дълбокитѣ долове между хълмоветѣ, които ги правятъ да изглеждатъ много високи. Тия долове прѣчатъ на съобщенията, тѣй като пжтищата трѣбва да заобикалятъ, за да се избѣгнатъ голѣмитѣ наклони. Делиорманъ е много добре залесенъ.